

HOA NGHỊCH NGỢM

<http://www.muctimvn.com/hoanghichngom.htm>

Hồi ấy, đang học dở học kỳ một thi thăng Hoa xin nghỉ. Cả lớp 10C của chúng tôi ai nấy đều ngạc nhiên vô cùng. Mấy thằng bạn thân cùng bàn, cùng tổ chúng tôi vượt hơn hai mươi cây số đường dài tìm lên quê nó để thăm. Té ra, nó nghỉ học là vì mẹ nó chết bởi căn bệnh tim quái ác, đột ngột. Như vậy là, mới có mười lăm tuổi, nó đã mồ côi cả cha lẫn mẹ. Cha nó cũng đau bện chết từ hồi nó mới lên ba. Thằng Hoa là học sinh giỏi văn cấp tỉnh năm học lớp 9. Chính vì vậy mà nó được tuyển thẳng vào học trường chuyên Quốc Học của chúng tôi. Cả lớp 10C chuyên văn của chúng tôi ai cũng khá văn, nhưng khả năng ăn nói, đối đáp và viết văn lưu loát thì không ai bằng nó. Nó lại có năng khiếu văn nghệ và hay tiểu lâm, hay đùa, nên thiếu nó, lớp thấy như thiếu cái gì đó, hơi buồn. Tưởng sau khi chôn cất mẹ xong nó thu xếp để đi học lại, nhưng mặc cho chúng tôi năn nỉ, nó cứ lắc đầu : "Các bạn thấy đấy, mình chỉ còn có bà ngoại già yếu, mình phải ở nhà để trông coi bà và nhà cửa vườn tược. Mình chuyển về học ở trường huyện cũng được. Biết rằng trường huyện không thể nào bằng trường chuyên của tỉnh, nhưng mình xin hứa là sẽ gặp các bạn ở đại học". Từ ấy chúng tôi đành xa nhau. Những ngày tháng học ở lớp, ở trường, cứ hình dung cái dáng cao cao đen đen, cái đầu bạc trắng của nó ngồi ở dãy bàn cuối đối diện với tôi qua hành lang giữa lớp, mà tôi thấy nhớ nó vô hạn. Những câu đùa bông quơ của nó thường làm cho chúng tôi cười nghiêng bàn lệch ghế. Có lần nó chia trước mặt tôi một cái chai nước nhỏ, dường như là cái vỏ chai dầu chuối đã hết, đựng một thứ nước trong suốt không màu, không mùi vị. Nó bảo với tôi là nó đã lao tâm lao lực mấy năm trời mới chế ra được thứ thuốc chống muỗi đặc hiệu ấy. Và nó tặng tôi cái công trình sáng tạo của nó. Nhìn vẻ mặt tinh bơ như ruồi của nó, tôi tin nó thật tình. Nhất định tôi sẽ dùng thứ thuốc này để diệt mấy con muỗi đêm nào cũng cứ vo ve đốt tôi khi tôi ngồi học bài. Tôi liền hỏi nó cách dùng thuốc. Nó giả dờ ngó lơ trịnh trọng nói chậm rãi : "Tôi đến, mày cứ việc bắt từng con, cùng con bỏ vô chai là nó chết ngắt". Mấy thằng bạn đang ngồi bên nghe nó nói với tôi như vậy cười ồ lên. Thế là tôi như thằng ngốc bị nó lừa. Nhưng tôi cũng cười và không giận được nó, bởi nó xạo cũng hay hay ! Có lần vào tiết ra chơi, nó lia chuyện tào lao mà tụi tôi ai nấy đều ngóng tai nghe : "Năm ngoái, anh Hai tao, cũng là một tay nghịch ngợm và thích đùa như tao. Ảnh vào tiệm hớt tóc quen gần nhà để hớt tóc. Lúc đó vào khoảng mười hai giờ rưỡi trưa. Ông thợ hớt tóc bảo ông đang đói bụng, chờ ông về nhà ăn mấy chén cơm rồi ra. Thế là anh Hai tao vừa đọc báo vừa coi tiệm. Độ khoảng năm phút sau một anh trung niên nhà quê bước vào. Ngỡ anh Hai tao là thợ hớt tóc nên ông ấy bảo hớt. Thế là anh Hai tao mời khách ngồi vào ghế, quàng khăn và lấy tông đo ừi vào. Nghe tiếng tông đơ cà rắc, cà rắc không đều, tóc lại bị nghiêng dính khá đau, ông khách nghi ngờ thợ dỏm nên la lên. Thế là mới cho cóc gặm nửa đầu, anh Hai tao phải dừng lại và bảo với khách : "Ông đợi tôi chút. Tôi vào lấy lon phấn thơm thượng hảo hạng để lát nữa cạo mặt cho đã!". Và anh Hai tao chuồn mất ! Cả bọn tôi nghe nó kể mà ôm bụng cười. Rồi cũng chuyện anh Hai, vài ba bữa sau, nó lại kể cũng nhân lúc ra chơi : "Ở xóm trên nhà tao có một anh chàng đã ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi mà không chịu mọc râu. Nghe người ta nói chuyện "nam tu, nữ nhũ" mà anh ta đâm buồn. Anh ta quyết chí tìm mua thuốc mọc râu. Nhưng tìm mãi chẳng ra. Anh Hai tao nghe người bạn của anh chàng ấy nói lại như vậy, liền hỏi địa chỉ và hôm sau tìm đến. Khi biết chắc đúng nhà, và anh chàng ấy đang đi vắng, chỉ có bà mẹ già, anh Hai tao đưa chai thuốc kèm theo cái giấy : "Mình sưu tầm mãi mới mua được chai thuốc mọc râu này. Nghe nói công hiệu lắm. Thoa ngày ba lần vào những chỗ muốn mọc râu. Nên tạo bộ râu quai nón thì tốt hơn. Con gái mê các anh chàng có râu quai nón lắm đó ! Hẹn gặp lại vào tuần sau. Chào thân ái. Bạn thân". Rồi chúng mày biết sao không ? Anh chàng thích có râu ấy nhận chai thuốc như bắt được vàng. Người chai thuốc nghe có mùi hăng hăng, anh chàng cho rằng chắc chắn cái mùi ấy kích thích lỗ chân lông da để mau ra lông. Và anh chàng đã thoa thật nhiều cái thứ nước màu hồng hồng ấy từ hai bên mang tai của mình xuống tận cằm. Anh ta thoa đi thoa lại nhiều lần với mong muốn có một bộ râu quai nón thật đẹp. Anh ta nóng nóng vùng hai bên mang tai xuống cằm. Nóng phùng phùng. Anh ta ráng chịu đựng. Giống như ngựa hay thường trở chứng, thuốc hay phải có tác dụng mạnh - anh ta nghĩ như vậy. Nhưng mặt anh ta nóng quá, nóng quá, anh ta chịu không được. Mới thoa lần thứ nhất mà đã như vậy, huống hồ gì lần hai, lần ba. Cuối cùng mặt anh, những chỗ có thoa thuốc phồng rộp lên, anh đành phải rửa mặt, nhưng không

dám kỳ cợ mạnh. Mặt vẫn cứ còn nóng phừng phừng. Anh ta lại lấy một cái thau đổ đầy nước ngâm mặt mình vào. Mãi đến hơn mấy tiếng đồng hồ mặt anh mới đỡ nóng. Té ra anh Hai tao chế cái thứ thuốc mọc râu ấy bằng cách giã một nắm ớt bay, loại ớt nhỏ trái cay xé họng, rồi lượt lấy nước đem đổ vào chai biết cho anh chàng thích mọc râu !". Nghe đến đó tụi tôi ôm bụng cười bò. Có đứa bình luận anh Hai thằng Hoa chơi ác. Cũng có đứa cho rằng đáng đời, ai biểu con trai mà đòi đơm dáng ! Tôi thì không có ý kiến gì, nhưng cứ thấy khoái khoái các câu chuyện kể nghịch ngợm làng quê của thằng Hoa. Nó còn kể rất nhiều những chuyện tương tự như vậy nữa suốt hơn ba tháng học kỳ một năm lớp mười. Nghe nó kể thì cười rộ, cười bò. Sau đó ngẫm nghĩ thì lại cười thâm, cười tủm tỉm. Mà không cười sao được, vì những chuyện nó kể bằng bạc như truyền kể của Trạng Quỳnh, của bác Ba Phi. Nếu ghi lại hết những chuyện kể của nó thành một quyển sách thì phải gọi là "Truyện cười Đào Hoa" cũng nên ! Sau này tôi mới biết, nó là con một, không có anh Hai nào hết, do đó những chuyện kể của nó đều do cái đầu bạc giàu tưởng tượng của nó nghĩ ra cả. Nó có năng khiếu sáng tác truyện cười. Tôi nghĩ thế nào không sớm thì muộn báo *Tuổi Trẻ Cười* cũng tìm đến nó. Chỉ có điều cái đầu bạc vì xấu máu của nó chưa được nó hư cấu thành một truyện cười nào ! Các nhà thơ trào phúng xưa thường hay có thơ tự trào. Còn nó thì chưa có truyện tự trào. Tôi định bụng sau này gặp lại, tôi sẽ nhắc nó điều ấy.

Kỳ thi học sinh giỏi 12 năm nay nó lại về thi giỏi văn tại trường Quốc Học. Thế là tôi, và các bạn cũ lại được gặp nó. Nó bi bô kể chuyện lớp, trường ở huyện và những vui buồn hai năm qua ở làng quê của nó. Sau khi thi xong hai buổi thi căng thẳng tụi tôi cùng ngồi nhai bánh ngọt, sữa đậu nành tại Quán Học Trò nổi tiếng nằm trên đường Tăng Bạt Hổ của trung tâm thành phố Qui Nhơn. Những thông tin mà chúng tôi trao đổi cho nhau thật là vui nhộn, bổ ích. Thằng Hoa vẫn hên như đinh đóng cột là chúng tôi sẽ gặp lại nhau lâu dài ở đại học quốc gia thành phố Hồ Chí Minh, mặc dù hoàn cảnh kinh tế của gia đình nó có nhiều khó khăn. Bà nó cũng đã chết rồi từ năm ngoái. Hiện nó đang sống một thân một mình ! Trước khi chia tay, theo yêu cầu của chúng tôi, nó lại kể cho chúng tôi nghe một chuyện cười mới hết sức sâu sắc, thâm thúy ở làng nó. Chúng tôi lại ôm bụng cười bò. Lần này nhân vật chính của nó không còn là anh Hai như ngày nào nữa, mà là anh Bắc Cà La !

Chia tay thằng Hoa độ khoảng nửa tháng thì kết quả thi học sinh giỏi cấp tỉnh lại đến với chúng tôi. Lớp tôi thi mười đứa đậu được tám. Nhưng cả tám đứa chuyên văn này đều chỉ xếp từ giải ba trở xuống. Cả tỉnh chỉ duy nhất có một giải nhì lại rơi vào tay thằng Đào Hoa trường Huyện. Không có giải nhất, giải đặc biệt. Như vậy là thằng Hoa thủ khoa văn 12 của tỉnh lần này. Như vậy, thế nào sắp tới, nó cũng được triệu về Qui Nhơn học bồi dưỡng vài tháng để chuẩn bị thi toàn quốc. Cứ nghĩ đến ngày được gặp lại nó lâu dài hơn mà lòng chúng tôi rộn vui.

Hôm sau chủ nhật, tôi, thằng Bình mập, nhỏ Phượng, nhỏ Hạnh cùng lên xe vượt gần ba mươi cây số đường xa lên nhà thằng Hoa, trước để báo tin, sau để thăm cơ ngơi gia đình cô đơn của nó. Chúng tôi phải vất vả lắm mới lần ra được nhà nó nằm trong cái xóm nghèo phía bên trên thị trấn Đập Đá. Nhà nó thật là nhỏ nhoi lọt ngói đỏ nằm giữa một mảnh vườn rộng. Phía sau nhà là vườn cây ăn quả lưu niên mít, ổi, mận, xoài... Còn phía trước nhà trồng toàn lạc được đánh rãnh thẳng tắp xanh um tòi thâm thán phục bàn tay lao động tự sống một thân một mình của thằng Hoa. Thằng Bình mập cất tiếng gọi nó đến khản cổ vẫn không có tiếng đáp lại. Cậu bé trong xóm dận đường cho chúng tôi bảo : "Chắc anh Hoa đầu bạc có công chuyện gì đó lát nữa sẽ về. Các anh chị chờ chút !". Nói xong, cậu bé vụt chạy ra khỏi ngõ. Bỗng nhỏ Phượng reo lên từ phía đầu đám lạc khi phát hiện một cái bảng nhỏ viết bằng sơn cấm ở gần đó một câu thách đối:

Tóc bạc, râu bạc, lạc chưa bông !

Chúng tôi cùng xúm lại tấm bảng nhỏ cười ồ. Đúng là thằng Hoa đã bắt đầu có râu tơ lún phún trên mép. Râu của nó cũng bạc như tóc của nó ! Còn lông trên hai ống tay của nó rất nhiều nhưng đâu có bạc ! Ừ thì "lạc chưa bông" ! Té ra anh nông dân học trò này đâu chỉ biết kể chuyện tiếu lâm, mà là còn biết làm câu đối nữa. Chúng tôi, cả bốn người, cứ tủm tỉm cười hoài. Rồi chúng tôi cùng kéo lại ngồi ở chiếc ghế dài phía bên dưới mái hiên để chờ bạn. Chúng tôi cùng nghĩ đến vế đối, nhưng sao mà khó quá. Bởi câu thách đối có nói lái, lại là ba thứ cùng loại nữa, đối làm sao được ! Chúng tôi đành chịu thua thằng Hoa đầu bạc rồi ! Không biết sau này có ai đối nổi câu đối này không ? Nhất định chúng tôi sẽ xin phép thằng Hoa gởi câu thách đối này đăng trên báo *Mực Tím* dành cho tuổi mới lớn. Nếu có ai đối được chúng tôi sẽ có phần thưởng xứng đáng !

Nguyễn Hoàn (PTTH An Nhơn II, Bình Định)